



Iedere avond een ander drumstel

Chris 'Daddy' Dave

Hij is zonder twijfel de hipste drummer van dit moment. Chris 'Daddy' Dave speelde dit jaar veelvuldig in Nederland, met Robert Glasper, D'Angelo en 'onze' Alain Clark, maar telkens lukte het nét niet te om hem te spreken. Nu zit hij dan toch bij ons aan tafel, vlak voor een optreden met zijn eigen project The Drumhedz.

tekst en foto's Dennis Boxem

'Ik ben druk, en ook wel een beetje verlegen', verontschuldigt hij zich, als we hem vragen waarom hij zo moeilijk te strikken is. 'Ik hou niet zo van praten, en al helemaal niet over mezelf.' Chris 'Daddy' Dave zit licht groggy in zijn stoel in de kleine kleedkamer van de North Sea Jazz Club in Amsterdam. Die ochtend is zijn band The Drumhedz in komen vliegen uit Stockholm, en het opbouwen en soundchecken duurde langer dan gedacht. Dave heeft geen drum-endorsement en speelt iedere avond op een ander drumstel, samengesteld uit een collectie trommels van het plaatselijke verhuurbedrijf. In Amsterdam levert dat de nodige problemen op. 'Man... hebben ze me nu vijf dezelfde snaredrums gestuurd?' Dave is duidelijk niet in zijn sas met het gebrek aan diversiteit, maar met wat stemmen, demping en veel geduld ontstaat er toch een heel divers pallet van klanken. Ook de door het verhuurbedrijf geleverde kabelhihaat voldoet niet helemaal aan zijn standaard: 'Dat ding hoort in een museum, man! Nou ja, ik zal het er mee moeten doen.'

Kleine drummerkjes

In Amsterdam kost het bij elkaar sprokkelen, stemmen en soundchecken van zijn drumstel uiteindelijk zo'n tweeënhalf uur. Waarom toch al die moeite, terwijl hij met zijn staat van dienst gemakkelijk een endorsement moet kunnen regelen? 'Mijn stokken

zijn van Vater, mijn bekkens van Sabian en mijn vellen van Remo, maar qua drums kom ik er gewoon niet uit. Ik wil niet kiezen voor één enkel drummerk. Als ik een mooie snaredrum of een mooie kit tegenkom, dan wil ik die kunnen gebruiken. Soms wil je gewoon op een Fierchie spelen, of een oude Ludwig, of een oude Sonor. Als ik in Amerika tour, speel ik meestal op Innovation, een klein custom-merkje. Ik kan dan niet op toursupport rekenen, maar dat is dan maar zo. De afgelopen tour met D'Angelo speelde

- videofragmenten concert Chris Dave & The Drumhedz @ North Sea Jazz Club, Amsterdam
www.slagwerkwereld.com/swkplus
- Spotify-playlist met vrijwel volledige discografie van Chris Dave, inclusief eerste track van nieuwe album Jose James
- Youtube-playlist met meer dan 25 video's, inclusief integraal concert Robert Glasper
- mixtape Stimulus
- audio van concert Drumhedz (Nefertiti)

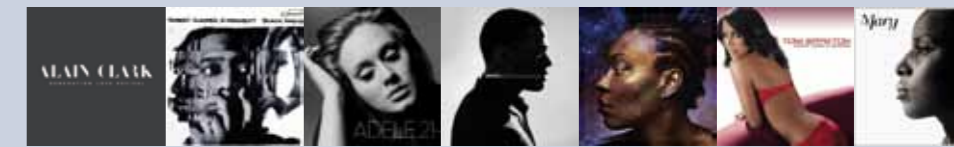
SLAGWERK KRANT DIGITAAL

ik op Brady; ook klein, maar met een wat beter opgezet netwerk. Ik hou van die kleine drummerkjes. 'Hier in Europa doe ik het maar even met wat het verhuurbedrijf beschikbaar heeft. Ik heb iedere avond weer een andere stapel snaredrums om uit te kiezen. De ene avond is dat te gek, de volgende, zoals vanavond, wat minder. Maar dat houdt me ook scherp. Je hebt iedere avond een andere sound, maar de kunst is om toch als jezelf te blijven klinken.'

Klankmogelijkheden

Wat dat betreft heeft Dave naar eigen zeggen veel geleerd door naar Steve Gadd te luisteren. 'Hij deed heel veel sessies, van jazz tot funk, van alles en nog wat; en toch klonk hij altijd als Steve Gadd. Daardoor beseftte ik me dat je prima met allerlei mensen in allerlei stijlen kunt spelen zonder je eigen sound te verliezen. Dat wilde ik ook. Ik probeer ervoor te zorgen dat wat ik doe past bij de muzikanten waar ik mee speel. Maar wel op zo'n manier dat mijn eigen sound overeind blijft.'
Toen Dave nog op de middelbare school zat, leerde hij aanvankelijk dat iedere muzieksort zijn eigen speelstijl en sound had. 'Maar dat ging me al snel vervelen. Als ik dan een drummer hoorde die net even anders klonk, ging ik onderzoeken wat het precies was waardoor ik die persoon wél interessant vond. >>

Selecte discografie



- Jose James - *No Beginning No End* (release 2013)
 - Robert Glasper Experiment - *Black Radio* (2012)
 - Alain Clark - *Generation Love Revival* (2012)
 - Stimulus & Chris Dave - *3rd 1st Impression* (2011)
 - Adele - *21* (2011)
 - Maxwell - *BLACKsummers' Night* (2009)
 - Meshell Ndegeocello - *Comfort Woman* (2005)
 - Kenny Garrett - *Standard Of Language* (2003)
 - Toni Braxton - *More Than A Woman* (2002)
 - Mary J. Blige - *Mary* (1999)
 - Lionel Richie - *Louder Than Words* (1996)
 - Mint Condition - *Definition Of A Band* (1996)
- En er komen dus albums aan van D'Angelo en Chris Dave & The Drumhedz.

>> Zodra ik daar achter was, kon ik het zelf ook. Eigenlijk deed ik gewoon het tegenovergestelde van wat iedereen deed. Als iedereen een bepaald soort vel gebruikte, wilde ik alle andere vellen proberen om te kijken wat dat voor effect had.

Opvallende afwezigheid in Dave's set-up is de tom. Van de in Amsterdam geleverde vintage Ludwig drumset wordt alleen de bassdrum gebruikt; de tom en floortom blijven keurig in de flightcase. 'Ik heb geen hekel aan toms, maar op dit moment ben ik gewoon meer bezig met snaredrums. Ik was ooit bij Dennis Chambers en die heeft een enorme verzameling vintage snaredrums. Oude marstrommels... echt alles. En daar bedacht ik me dat je met een snare gewoon meer klankmogelijkheden hebt. Een diepe snaredrum met de snaren afklinkt als een tom, en met de snaren aan heb je een extra snaredrumklank. Als je er dan nog iets van demping of een effect overheen gooit, heb je nog meer mogelijkheden.'

Collage

Naast zijn uitgesproken klank zijn het toch vooral ook de metersdiepe pocket en groove waaraan je Chris Dave bij een eerste luisterbeurt direct herkent. 'Iedere drummer heeft zijn eigen manier van timen. Dat is iets wat van binnenuit komt. Mijn timing komt voort uit de scholing die ik in de kerk heb gehad, en alle stijlen die ik er daarna bij ben gaan bestuderen. Alles heeft een heel klein beetje invloed, en bij elkaar opgeteld krijg je mijn specifieke manier van timen. Mijn manier van spelen is gewoon een collage van alles wat ik tot nu toe heb geleerd en meegemaakt. De mensen die ik heb ontmoet, de plekken waar ik ben geweest... Daarom is dat volgens mij ook bij iedereen anders. Niemand heeft exact hetzelfde meegemaakt.'

Zelfs de stemming van de dag speelt een rol in de klank, volgens Dave. 'Dingen die ik op de dag zelf heb meegemaakt, hoor je terug in mijn spel. Soms voel ik me laid-back, soms agressief; dat is allemaal van invloed op hoe je met de beat omgaat. Percussionisten, tapdancers, verschillende culturen... ze hebben allemaal hun invloed. Soms luister ik naar muziek en dan denk ik dat ik weet waar de tel zit, maar dan zit er iemand naast me op een totaal ander moment met zijn hoofd mee te knikken. Blijkt dat muziekstuk dus een tweede puls te hebben. Zo leer ik iedere dag weer bij. Al die dingen neem ik mee in mijn spel.'

Leipe hihatpatronen

Een van de ritmische grapjes die Dave vaak in zijn grooves gebruikt, is een bijzondere verschuiving op zijn hihat. Daardoor ontstaat een vervreemdend effect zonder dat je de groove kwijtraakt. 'Ik heb dat geleerd van producers als J Dilla en Pete Rock, die allerlei freaky beats programmeerden. Ritmes waarbij de beat op de 2 en 4 bleef, maar het hihatpatroon verschoof. Die dingen waren onmogelijk om te spelen. Maar ik ben gaan uitpluizen hoe ze in elkaar zaten. Nu hoef ik daar niet eens meer over na te denken; ik denk gewoon aan de beat die ik wil spelen. Maar dat heeft me wel heel wat eenzame weekendjes gekost, terwijl de rest van mijn vrienden aan het feesten was. Als ik iets wilde spelen, bleef ik net zo lang studeren totdat ik het kon. Ik lag daar 's nachts wakker van.'

>>



De set-up van Chris Dave

Ondanks dat hij iedere avond op een andere set speelt is Chris Dave wel degelijk op zoek naar een specifieke sound. De bassdrum moet gortdroog en met veel tik. De bij de North Sea Jazz club afgeleverde vintage Ludwig bassdrum werd dan ook tot het randje volgepropt met podiumdoek.

Dan de snaredrums: de hoofdsnaaredrum is knetterend hoog en puntig, met heel veel respons, zodat ook de ghostnotes prima naar voren komen. De snaredrum links heeft veel gate en een korte, ranzige delay, zodat iedere snaredrumklap ongeveer vijf tot zes keer doorklinkt. De eerste snaredrum rechts is kort en gemiddeld hoog gestemd, een beetje als een jazzy tom. Dave gebruikt deze net zo vaak mét als zonder snarenmat. Tot slot de vierde snaredrum, extreem rechts. Deze is superlaag gestemd en flink gedempt zodat er een doffe, natte klap uit

komt. Daarnaast speelde Dave op twee knetterhoog gestemde LP bongo's.

Chris Dave heeft officieel een Sabian-endorsement, maar in de praktijk gebruikt hij gewoon waar hij zin in heeft. In Amsterdam is alles echter Sabian, waaronder een groot aantal bekkens met de opdruk Prototype. Twee hiervan zijn duidelijk afgeleid van Zildjian's Spiral Trash. Verschil met de Zildjians is dat beide Sabians veel donkerder klinken.

Een normale hihat ontbreekt dit keer. Op de plaats van de hihat hangt een Sabian Chopper met extra sizzles erin. Rechts, op de kabelhiat hangen een ongeschoren 18" AA bekkens (onder) en een 18" Ozone crash (boven), en daarbovenop een losse hihatamboerijn. De bekkenset wordt afgemaakt door een 20" AA Raw ride met een sizzle-ketting erop.



>> Het zal niemand verbazen dat de vrienden van Dave voornamelijk drummers zijn. 'Altijd al zo geweest. Tijdens mijn studietijd hadden we een hele hechte groep waarmee we altijd samen zaten te spelen. Zo hadden we een spelletje waarbij we elkaars grooves moesten naspelen. Een van de jongens kwam uit Cuba en die speelde altijd van die enorm leipe hihatpatronen met zijn linkervoet. Alsof zijn lichaam gewoon uit twee delen bestond, die onafhankelijk van elkaar konden spelen. Vanaf dat moment ben ik me heel erg gaan toeleggen op het over elkaar heen spelen van verschillende ritmes. Er was in die tijd niet zoiets als een drumschool, dus wij leerden alles gewoon van elkaar.'

'Ik heb wel les gehad, maar dat was meestal niet heel erg gericht op drums. Wat ik wel geleerd heb, is doorzetten. Mijn eerste leraar hamerde heel erg op het belang van rudiments, en hij liet me niet rusten voordat ik die allemaal van voor naar achter kon spelen. Op mijn highschool had ik een docent die juist weer heel erg op compositie en andere dingen gefocust was. Toen werd het ook wat competitiever. Als er iemand was die duizend standards uit zijn hoofd kende en ik maar tweehonderd, dan was ik des te gedreven om die andere achthonderd ook te leren. Het ging er niet om dat ik de beste wilde zijn, ik wilde vooral niet onder doen voor iemand anders.'

Lucky breaks

Wat betreft zijn indrukwekkende sessiecarrière is Dave bescheiden. 'Ik ben lekker bezig, maar het is echt niet zo dat ik iedere vijf minuten gebeld wordt. Ik heb gewoon ontzettend veel geluk gehad. Toen ik met Maxwell speelde, kwam Rick Rubin kijken, waardoor ik die Adele-sessies kreeg. Door de Adele-sessies kreeg ik weer ander werk. Nog een voorbeeld: bassist Pino Palladino had op de eerste plaat van Alain Clark ge-

'Als ik iets wilde spelen, bleef ik net zo lang studeren totdat ik het kon. Ik lag daar 's nachts wakker van'

speeld. Tijdens onze tour met D'Angelo ontmoetten we hem. Zo kwam de vraag of ik op Clark's nieuwe plaat wilde spelen, en dat heb ik gedaan. Zo simpel gaat dat. Ik heb die plaat eruit geramd, en het was leuk. Er zijn tot nu toe een hoop van dat soort *lucky breaks* geweest, waardoor ik nu heel veel verschillende dingen doe.

'Weet je wat het is met die sessies... Het is allemaal muziek. Ik luister gewoon naar de muziek en ik speel wat daar naar mijn smaak het beste bij past. Ik denk niet meer zo in hokjes. Als ik voor een sessie wordt gevraagd, dan is dat toch vaak omdat ze mijn spel willen hebben. Toen ik nog jonger was, liep dat nog niet zo soepel. Dan kwam ik op een sessie en werd me verteld hoe ik mijn drums moest stemmen, en wat ik moest spelen. Daar ben ik me vrij snel tegen gaan afzetten. Misschien omdat ik nog wat jonger en rebelser was. Ik wil dat mensen kunnen horen dat ik het ben op een opname.'

Volgend jaar zal Dave te herkennen zijn op het nieuwe album van D'Angelo. Over de rest van zijn recente sessiewerk doet hij geheimzinnig. 'Ik heb een aantal heel leuke dingen gedaan de afgelopen tijd. Wacht maar af...'

Bandleider

Sinds twee jaar profileert Dave zich ook steeds meer als bandleider. Eerst met het Chris Dave Trio en nu dus ook in een wat bredere bezetting met Chris

Dave & The Drumhedz. 'Het Chris Dave Trio was min of meer een ongelukje. We zouden iets doen met iemand en die kwam niet opdagen. Toen hebben we maar besloten die shows met z'n drieën te doen. En dat beviel ontzettend goed. Ik had altijd wel de behoefte om een eigen ding te doen, maar op de een of andere manier kwam het er nooit van. Ik heb nu een echt team van mensen waarmee ik gewoon net even wat anders kan doen dan bij al die acts waar ik normaal gesproken bij speel.'

'Tot nu toe hebben we met het Trio eigenlijk alleen wat demo-opnamen gemaakt. Het heeft een beetje de vibe van een mixtape; alsof je door een platenwinkel loopt en uit iedere bak wat pakt en dat vervolgens aan elkaar mixt. Iedereen die naar onze optredens komt en zijn e-mailadres achterlaat, krijgt een link om die demo gratis te downloaden. Dat is ons bedankje voor de steun die we krijgen.'

'De Drumhedz is een groep vrienden die op een heel vrije en experimentele manier muziek wil maken. Er zijn geen regels, behalve dan dat je een open mind moet hebben. De kern van de groep bestaat uit mijzelf, Pino Palladino op bas en Isaiah Sharkey op gitaar. Daar hangt een hele grote groep wisselende muzikanten omheen. Soms spelen we met Cleo Sample op toetsen, soms doet Mos Def mee. Het is volledig vrij. We zijn nu al zo'n zes maanden met een album bezig. De onderhandelingen met Blue Note zijn in een ver stadium. Als dat is afgerond, ga je nog veel meer van ons horen.' ■